

POSEU-VOS LES XANCLETES!

Taques daurades i blaves es movien al voltant de les cuixes de la Rosa, fent-les canviar d'aspecte i textura segons la direcció en que cada onada reflectia els rajos del sol. El migdia era calorós i l'aigua l'esperava. Va deixar les ulleres de sol a la vora de la piscina i es va capbussar. Un món apart sota l'aigua. Una mica més enllà, sis cames i sis braços xipollejaven entre rialles. Vistos des de sota, els peus dels nens eren com peixos blancs. A cada moviment dels cossos infantils, l'aigua dibuixava onades de colors al seu voltant. Color i calor. A la Rosa li semblava que els colors que veia sota l'aigua, no els havia vist mai en el món de fora...

Va girar sobre ella mateixa com una anguila de pell rosada. Havia buidat tot l'aire dels pulmons just abans d'enfonsar-se, i així podia quedar-se una estona al fons, reptant damunt les rajoles verdoses, sense pressa per sortir. Ara ja no havia d'estar pendent de que els nens no s'ofeguessin. Es passaven el dia tirant-se de cap, en bomba, agafats de la mà... Es tiraven i tornaven a sortir, eufòrics, i es tornaven a tirar... Només els havia de renyar de tant en tant perquè es possessin les xanquetes. Per això ella hauria preferit gespa, però el Raül va decidir posar-hi aquella grava que se'ls clavava als genolls i entre els dits quan s'empaitaven al voltant de la piscina...

No, no havia estat pas fàcil criar tres nens. Tampoc no ho havia triat, és clar... Igual que no havia triat allò de la piscina. Quan estava embarassada del petit, el Raül va tenir la idea: els nens necessiten una piscina! Ella ho trobava perillós, però tots els xalets de la urbanització en tenien, totes estaven plenes de canalla, i ella no volia semblar una histèrica.

La construcció de la piscina va ser un malson. Els havien promès tenir-la enllestida per l'estiu, però els mesos passaven, al juliol ella va parir i el jardí encara era ple d'operaris. Quan estava de bon humor, fins i tot havia pensat fer al capatàs padrí del seu fill: al cap i a la fi, havien compartit tot l'embaràs i les primeres setmanes del nen a casa... Amb el nadó aferrat al pit, la Rosa mirava com les màquines treien la terra i donaven forma a aquell bassal. Els dos grans corrien entre els munts de terra, xutant els pedrots i aixecant núvols de pols. Sa

germana l'havia avisat, "*Rosa, aquests dos nens no seran mai teus del tot...*", però no podia pas fer-se enrere, o et quedes el pack complet o el deixes... Ara a la Rosa li costava recordar com era tot abans, quan no tenia piscina ni nens.

Va allargar un braç i amb els dits va acariciar les rajoles del fons. Va notar-hi un verdet relliscós i suau. Segur que el Raül no se n'havia adonat, sinó ja hi hauria passat el rasclat de ferro. Es va impulsar amb les mans fins al mig de la piscina i es va quedar mirant cap amunt, engegada pels rajos que foradaven la superfície. Reflexió i refracció. El món de dalt i el seu món de sota: un món sense oxigen ni sorpreses... De tant en tant la Rosa posava els llavis com si anés a fer un petó i deixava anar una petita bombolla. Només era un segon, i el petit globus d'aire s'enlairava tremolós cap a la superfície. La Rosa aixecava la mà oberta i deixava que la bombolla li passés entre els dits, fins que la perdia de vista, com una nau minúscula que abandonava el món submarí per anar a explorar la galàxia de fora...

Recordava els primers estius, quan aprofitava la migdiada dels nens per fer unes quantes piscines. Però s'avorria i va començar a fer-les bussejant: només de posar el cap sota l'aigua notava que el cor se li alentia i el temps començava a anar més poc a poc... Al principi li costava mantenir els ulls oberts, però ara ja hi estava acostumada. Quan sortia a fora, durant una estona no hi veia, amb els ulls encara entelats d'aigua i de clor. Un dia el Raül li havia dit amb cara de sorpresa "*abans no tenies els ulls tan verds, oi?*". *És clar que no, estúpid. Sempre els he tingut marrons!* Però cada estiu els ulls se li aclarien més. Primer havien passat de marró a verd fosc, després a un color d'oliva, i ara eren gairebé glaucs. Per això només es treia les ulleres fosques just abans de capussar-se. El sol fa mal als ulls clars...

La Rosa va agafar-se els genolls amb els dos braços i va arrupir-hi el cap entremig. Així, com una bola, es gronxava ingràvida al ritme de l'aigua i s'imaginava que era un astronauta en el buit, sense dalt ni baix, sense passat ni futur... No li calia contar els segons que feia que era sota l'aigua: ho sabia per la pressió al cap i al pit. A partir dels dos minuts, l'absència d'oxigen començava a ser dolorosa, com si tots els òrgans estiguessin a punt d'explosionar. Com seria explotar sota l'aigua? Quedarien trossets de carn rosa

surant damunt l'aigua tan neta? Potser s'embussaria el filtre, i això sí que faria enfadar el Raül...

La Rosa es va adonar que havia arribat el moment. Sempre hi havia un moment en que tot canviava sota l'aigua: de cop tot començava a accelerar-se, l'aigua mansa es convertia en un remolí i les imatges passaven ràpides al seu voltant. La Rosa sabia que aquell era el senyal, quan la falta d'oxigen començava a produir-li al·lucinacions...

Reconec aquest moment, aquesta sensació anguniosa... sé que durarà uns segons, fins que jo vulgui... no sé si vull sortir... què hi ha a fora? Sento unes veus greus que no reconec... On són els nens? On sóc jo? Sóc un astronauta perdut en l'espai, he perdut el cable que m'unia a la nau... com tornaré a casa? Ajudeu-me, m'ofego aquí a baix! Jo no volia una piscina... Veig satèl·lits de colors que m'envolten, dins hi ha extraterrestres diminuts que em saluden amb la mà. Perquè riuen? Tots volen contents cap al planeta taronja que brilla allà dalt... si pogués anar amb ells... com deu ser viure en una taronja? Vull arribar-hi, però tinc les mans arrugades i no em serveixen... Tanco els ulls i m'impulso cap amunt, cap enfora... La distància és immensa, i les naus disparen rajos que em cremen... El planeta taronja ha explotat en estrelles grogues i brillants que m'enlluernen... jo no volia una piscina!... Tot es torna gris, i després blanc... Si us plau!! Si us plau, només vull respirar!!!

En treure el cap fora de l'aigua, la Rosa va notar que els pulmons se li inflaven abruptament i li va sortir de dins un xiulet agut i llarg. Els tres nens van aturar els seus jocs i es van girar a mirar-la, sorpresos. No semblaven pas preocupats, més aviat encuriósits per la seva aparició. La Rosa va agafar unes quantes glopades d'aire i amb la veu encara entretallada va dir: “poseu-vos les xanquetes, per l'amor de Déu!”.
